

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

rører Landbrug og Fiskeri, Landbrugsministeren til at træffe de i de nævnte Henseender fornødne Foranstaltninger.

Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger om den første Gruppe, nemlig Indførsels- og Udførselsbestemmelser. De i Loven i saa Henseende indeholdte Forskrifter er suppleret med en lang Række Bekendtgørelser, af hvilke jeg navnlig skal fremhæve Bekendtgørelsen af 10. August 1940 om Indførsel af Varer, hvilken Bekendtgørelse er Grundlaget for hele vor Indførselskontrol og Regulering. Til Bekendtgørelsen er knyttet en omfattende Varefortegnelse indeholdende en Oversigt over den lange Række af Varer, der kun kan indføres efter Tilladelse af Direktoratet for Vareforsyning, de saakaldte Gruppe A-Varer, og de Varer, der kan indføres uden saadan Tilladelse, Gruppe B-Varer.

Hovedbestemmelserne om Udførsel af Varer findes ligeledes i en Bekendtgørelse af 10. August 1940. Ogsaa til denne Bekendtgørelse, der i øvrigt er suppleret med landbrugsministerielle Udførselsforbud, er der knyttet en lang Varefortegnelse, i hvilken der gives en Oversigt over de udførselsforbudte Varers Art og Løbenumre i Toldtariffen, ligesom den udførselsbevillende Myndighed nævnes. Af yderligere til Grund liggende Bekendtgørelser om Ind- og Udførselsspørgsmaal skal jeg eksempelvis nævne Bekendtgørelsen af 10. August 1940 om Kontrol med Betalinger over Clearingkonto, Bekendtgørelse af samme Dato om Overdragelse og Girering af de udfærdigede Indførselsbevillinger samt Bekendtgørelse, ligeledes af samme Dato, om Erlæggelse af Ekspeditionsgebyrer for Indførselsbevillinger.

Paa disse Indførsels- og Udførselsbestemmelser hviler i Øjeblikket vor Samhandel med Udlandet. De Forhold, der i Løbet af det sidste Aar er indtruffet for vort Land, har jo medført en gennemgribende Omlægning af vort Samkvem med Udlandet. Vor Handel med Udlandet foregaar nu udelukkende paa Clearingbasis eller i et vist begrænset Omfang paa Grundlag af private Vareudvekslingsforhandlinger. Clearingaftaler er afsluttet med alle de Lande, med hvilke vi i Øjeblikket staar i Handelsforbindelse, det vil sige først og fremmest Tyskland, der som bekendt saavel er Landets største Vareleverandør som største Kunde. Foruden med Tyskland er der imidlertid sluttet Clearingaftaler med yderligere en lang Række Lande. Først skal jeg nævne Sverige, Norge og Finland, dernæst ogsaa

Italien, Rusland, Schweiz, Holland, Belgien, Jugoslavien og Grækenland. Det er som nævnt et stort Antal Lande, som vi alene nu handler med paa Clearingbasis, og de Muligheder, der maatte være til Stede for at udvide Kredsen af Lande, med hvilke vi kan samhandle, følges naturligvis daglig med den allerstørste og mest vaagne Interesse; det gælder om at udnytte alle Chancer for at opretholde og udvide vore Handelsforbindelser, ikke mindst under de vanskelige Forhold, vi nu oplever. Det gælder om at sikre vort Land og Erhvervslivet de gunstigste Afsætningsforhold og sidst men ikke mindst i videst muligt Omfang at skaffe vort Land de Varer, vi i Dag har mest Brug for, herunder først og fremmest en lang Række Raa- og Hjelpestoffer, som jeg ikke behøver nærmere at opregne.

Der gaar undertiden Rygter om, at saa denne, saa hin næringsdrivende vilde have kunnet tilføre Landet Varer, men at den danske Administration af en eller anden ubegribelig Aarsag har nægtet Indførselstilladelse. Jeg benytter den Lejlighed, der gives mig i Dag, til indtrængende at bede om, at man ikke fæster Lid til saadan Tale. Vor Handelsforbindelse med Udlandet kan i Dag kun foregaa paa Basis af Clearing eller Vareudveksling, altsaa i Realiteten kun efter Princippet Varer mod Varer, og selv om der i Udlandet skulde sidde en eller anden næringsdrivende, der mener, at han kan sælge en Vare til Danmark paa anden Maade, og selv om en dansk forretningsdrivende tror, at han i Dag kan gøre en god Forretning paa andre Vilkaar, ændrer det intet i det Faktum, at der ikke paa det nuværende Tidspunkt gives Udførselstilladelse af Myndighederne i de med os samhandelnde Lande, medmindre den Handel, der skal finde Sted, kan foregaa efter Princippet Vare mod Vare.

Ved hyppige, ja, jeg kan vel næsten sige kontinuerlige Forhandlinger med de Lande, med hvilke vi har Samhandel, lægger Myndighederne den allerstørste Vægt paa at sikre vort Land netop de Varer, vi har mest Brug for, og for at opnaa saa gode Afsætningsforhold som muligt.

Dette sker igennem saakaldte Kontingentaftaler, der oprettes i Tilslutning til Clearingaftaler, og det Arbejde, der dèr udføres, er meget omfattende; det siger sig selv. Man maa jo imidlertid stedsse have i Erindring, at alle de Lande, med hvilke vi staar i Forbindelse, selv har deres alvorlige Vanskeligheder og Problemer at kæmpe med, og at de ansvarlige Myndigheder i de paagældende Lande derfor meget ofte maa